

L'exòtica convergència de Puigdemont

JORDI PLAY

Dues biografies del president de la Generalitat, Carles Puigdemont, de Pòrtic i Ara Llibres, arriben simultàniament a les llibreries per destacar el compromís independentista de l'ex-alcalde de Girona. Tots dos llibres coincideixen a assenyalar la singularitat de Puigdemont dins d'una Convergència Democràtica de Catalunya que, a Girona, va proclamar-lo candidat a contracor.

Reportatge de Àlex Milian

Un convergent de Poblet. Aquesta seria una de les definicions de Carles Puigdemont amb la qual coincidien les dues biografies que s'acaben de publicar sobre el 130è president de la Generalitat. Tots dos llibres són obra de sengles periodistes que el coneixen de prop: Josep Riera, el director d'*El 9 Esportiu*, que va coincidir amb Carles Puigdemont, primer a l'Institut d'Amer i després al *Punt Diari*, és autor d'*Em dic Carles* (Ara Llibres) i Jordi Grau, director adjunt d'*El Punt*, on també va coincidir amb l'actual president, signa amb Andreu Mas Puigdemont, *el president @KRLS* (Pòrtic Ed.). I tots dos llibres destaquen el monestir de Poblet com un indret bàsic per a la biografia personal i política de Puigdemont –qui ho reconeix expressament. Trencava això la dicotomia tradicional de la política catalana en partits de Montserrat (Convergència i Unió) i partits de Poblet (PSC, ERC) que ja es va traduir, durant la Transició, en un Tarradellas pro-Poblet –fins al punt de deixar-hi el seu arxiu–, i un Pujol més montserratí.

El llibre d'en Grau i en Mas, de fet, comença explicant aquest apriorisme polític d'identificar convergents i democristians a l'entorn de Montserrat i els esquerranosos, més propers a Poblet, per perfilar un Puigdemont fet a la seva: "Ell, convergent, és, però de Poblet". Les raons les explica més directament, en primera persona, el mateix Puigdemont a *Em dic Carles*. Després de contar que va ser el seu pare qui li va proposar d'anar-hi quinze dies a l'estiu, s'entén que en la preadolescència, i va anar-hi tres o quatre anys sense "cap vocació religiosa". Perquè, diu, "una altra cosa és que comparteixo els valors del cristianisme de base, als quals em sento encara vinculat. De fet, a la tradició bíblica cristiana i jueva. És la meva cultura. I té una dimensió espiritual que jo li reconec. No m'agrada el ritual, però sí els fonaments", rebla el president.

Aquells estius a Poblet els considera encara bàsics per a la seva personalitat: "Allà vaig acabar de madurar interiorment. I no sóc gaire diferent, quant a valors, de com era després d'aquella època. Em vaig reconèixer com a persona. Vaig posar els límits de la meva personalitat: el que sóc i el que no sóc. I el que no voldré ser mai i el que sí que puc ser. Hauria